Dacă OLIMPIADA '76 ar fi miine...?

HANDBALISTELE NOASTRE POT URCA PE PODIUMUL DE PREMIERE DE LA MONTREAL!

Pentru prima oară în istoria sa, handbalul feminin în 7 va figura — la Montreal, în 1976 — pe programul Jocurilor Olimpice. Este o recunoaştere a spectaculozităţii şi frumuseţii sale. Este, în acelaşi timp, o obligaţie pentru întreaga lume a handbalului să facă eforturi intense pentru ca, la prima apariţie a fetelor în arena olimpică, spectatorii şi specialiştii să se convingă de valoarea intrinsecă a acestui sport, de utilitatea programării sale şi în viitor.

Cum vor fi calificate cele 6 participante la turneul olimpic? Sistemul încă nu este cert. Există două propuneri: a) echipa ţării gazdă a J.O. + primele 5 clasate la C.M. din 1975; b) echipa ţării gazdă a J.O. + învingătoarea grupei de calificare din America, Asia şi Africa + primele 4 clasate la C.M. din 1975. Congresul I.H.F. (Veneţia, septembrie 1974) va trebui să valideze una dintre aceste propuneri. Oricum, este evident faptul că dintre cele 20—22 de reprezentative europene numai 4 sau 5 vor putea evolua la J.O. Lupta pentru calificare va fi, deci, foarte aspră. Plutonul fruntaşelor acestui sport (aparţinînd în exclusivitate Europei) este foarte mare — Iugoslavia, România, U.R.S.S., Ungaria, Polonia, Danemarca, R.D. Germană fiind doar o parte dintre formaţiile care aspiră la participarea la Montreal.

O acţiune care angajează pe toţi tehnicienii:

RECONSTRUIREA ECHIPEI NAŢIONALE

Se spune — cu mult temei — că nu este bine să te culci pe lauri. Aplicabilă perfect la sport, zicala te îndeamnă să alungi repede aburul mulţumirii, să cauţi fără preget mijloace şi metode noi de perfecţionare. Poate că atuul cel mai puternic al handbalului românesc este acela al clarviziunii forului său diriguitor (colectivul federaţiei este alcătuit numai din tehnicieni cu reputaţie, din activişti cu mare experienţă, din oameni entuziaşti, pricepuţi, hotărîţi să se dăruiască progresului acestei discipline), al înclinaţiei spre analiză profundă, al seriozităţii depline în alcătuirea şi îndeplinirea planurilor de activitate. Iată de ce succesul din Iugoslavia n-a creat un periculos climat de autoliniştire.

Echipa a mers bine, chiar foarte bine. Dar **ce trebuie făcut pentru ca la campionatele mondiale din 1975 (U.R.S.S.) şi la Olimpiada de la Montreal (1976) ea să se menţină în lupta pentru medalii, să le obţină pe cele de aur?** Iată frămîntări care au urmat clipei de satisfacţie. Întruniţi de prof. univ. **Ioan Kunst-Ghermănescu** (preşedintele F.R.H.) într-un forum ştiinţific, antrenorii (mulţi dintre ei cadre universitare) şi-au spus opinia, au propus noi căi de urmat, s-au angajat să se alăture trup şi suflet bătăliei pentru o nouă ascensiune în lumea handbalului. Biroul federal a analizat apoi toate posibilităţile, a aprobat un vast plan de măsuri, a pornit la mobilizarea tuturor cadrelor sale pentru succesul dificilei acţiuni pe frontispiciul căreia stă scris **„medalii de aur la J.O. de la Montreal"**.

De la ce trebuie plecat? De la faptul că — aşa cum scria în ziarul nostru antrenorul emerit **Constantin Popescu** după C.M. din Iugoslavia — **actualul lot, care şi-a făcut pe deplin datoria, necesită o remaniere. Sînt jucătoare pe care vîrsta înaintată le împiedică să aspire la prima evoluţie în arena olimpică, altele n-au perspective de progres şi, în sfîrşit, sînt sportive care, lipsite de calităţile necesare, nu se pot încadra în maniera de joc preconizată de tehnicieni.** N-am vrea să se uite că **echipa României n-a dispus în 1973 decît de 6—7 jucătoare de valoare deosebită, grupul rezervelor fiind cu o clasă mai jos. Există încă posturi** (printre care şi cel de extremă dreaptă) **neacoperite, după cum portarii n-au atins încă nivelul de stabilitate care să indice valoarea autentică.** Acestea fiind datele problemei, federaţia şi antrenorii săi pornesc la migăloasa muncă de triere a jucătoarelor, de selecţionare a altora, într-un cuvînt — de alcătuire a unui lot olimpic cu perspective clare. Lot olimpic care să-şi valideze posibilităţile la campionatul mondial din 1975, unde are misiunea de a cuceri calificarea pentru J.O.

Doina Cojocaru, *jucătoare de excepţie, într-unul din numeroasele momente cînd şutează puternic şi înscrie în poarta adversarelor*

Noua acţiune incumbă responsabilitate întregului nostru handbal feminin. De la antrenorii formaţiilor de juniori şi pînă la cei de divizia A, toată lumea trebuie să sprijine continuu realizarea unei selecţii de calitate. Acesta este doar începutul. Obiectivul final solicită o perpetuă colaborare. Antrenorii echipelor cu sportive selecţionate în lot au datoria să le pregătească conform planului elaborat de antrenorii lotului, avizat de colegiul central şi aprobat de federaţie, să le întrebuinţeze pe posturile pe care se preconizează a juca în echipa naţională, să le insufle dorinţa de autodepăşire. Cu preţul unor sacrificii, trebuie să se aibă în vedere interesul echipei naţionale.

Problema portarilor poate fi rezolvată numai prin formarea unei grupe speciale, cu antrenorii săi şi un program riguros, cu o întrecere deschisă în care cele mai bune să fie titularizate. După cum opinia noastră este aceea că **omogenizarea reprezentativei se poate face prin cicluri săptămînale de pregătire în comun,** programate judicios de antrenorii lotului. Acestor cicluri li se poate face loc în programul competiţional (prin condensarea a două etape într-o săptămînă: joi-duminică) şi ele trebuie să însemne şi teste ale modului cum se pregătesc sportivele la cluburi.

Sîntem siguri că nu se urmăreşte o radicală schimbare a ideilor de joc. Ele şi-au dovedit eficienţa, astfel că este nevoie de perfecţionarea lor, de îmbogăţirea cu noi variante, de stabilizarea jucătoarelor pe posturi. Deci, nefiind vorba de o revoluţie în maniera de joc, **tehnicienii noştri cunosc în amănunt cerinţele, necesităţile. Ei au obligaţia de a se integra total şi continuu în acest program cu obiectiv final 1976, de a-şi reface planurile de pregătire în conformitate cu noile prevederi. Cluburile, asociaţiile sportive, consiliile locale trebuie să-i sprijine, să accepte voluntar unele sacrificii pentru a se crea premisele progresului general.**

Nu ne îndoim că operaţia aceasta, a reconstruirii echipei naţionale, se va face cu tact şi pricepere, numai în părţile unde se impune, fără seisme inutile. Ne dă garanţie munca desfăşurată pînă acum, capacitatea recunoscută a tehnicienilor şi activiştilor noştri.

1973 — ANUL MATURIZĂRII REPREZENTATIVEI FEMININE A ROMÂNIEI

Lotul de handbal al României (de la stînga la dreapta): Doina Cojocaru *(căpitanul echipei)*, Lidia Stan, Elisabeta Ionescu, Magda Mikloş, Simona Arghir, Irene Oancea, Hilda Hrivnak, Rozalia Şoş, Maria Popa, Constantina Ilie, Cristina Petrovici, Doina Furcoi, Lucreţia Moise, Maria Bosi *şi* Viorica Vieru *(lipseşte Elena Frîncu)*

Dacă Olimpiada de la Montreal ar fi mîine, handbalul feminin românesc ar putea fi excelent reprezentat. Luînd ca bază de discuţie evoluţia sa la campionatul mondial — disputat în luna decembrie 1973, în Iugoslavia — am putea afirma, fără teama de a fi dezminţiţi, că echipa României ar lupta cu şanse mari pentru una dintre treptele podiumului de premiere, poate chiar pentru cea mai înaltă. Să reamintim, în primul rînd, rezultatele de la C.M.:

În grupa preliminară B (Zavidovici)

România — Japonia 24—12
România — Norvegia 10—5

În grupa semifinală A (Negotin)

România — Cehoslovacia 10—8
România — Ungaria 12—11

În finala C.M. (Belgrad)

România — Iugoslavia 11—16

Aşadar, din 5 partide jucate, handbalistele noastre au obţinut 4 victorii, fiind întrecute doar în finală de echipa ţării gazdă, frenetic susţinută de 7 000 de spectatori. Performanţa este remarcabilă şi ea trebuie judecată prin prisma saltului realizat pe parcursul ultimilor ani. Remaniată substanţial (în 1971 echipa reprezentativă mai cuprindea doar 2—3 jucătoare din vechea formaţie, participantă la campionatul mondial din 1965), echipa noastră şi-a construit o nouă manieră de joc, în concordanţă cu evoluţia generală a handbalului feminin, cu noile sale exigenţe (evident sporite) privind jocul în viteză, apărarea fermă şi combinaţiile tactice subtile, şi-a creat personalitate. Acest travaliu dificil a fost realizat de tehnicieni de primă mînă. Mai întîi **Valeriu Gogiltan**, apoi cuplul **Gabriel Zugrăvescu — Pompiliu Simion** şi, în ultimă instanţă, tandemul **Constantin Popescu — Dan Bălăşescu** şi-au adus fiecare contribuţia la edificarea acestei noi formaţii, au ajutat-o efectiv să urce în ierarhia internaţională: 1971 — locul IV, 1973 — locul II. O linie de la 9 m cu jucătoare de mare valoare (în care excelează **Doina Cojocaru** şi străluceşte, din cînd în cînd, **Simona Arghir**), un pivot de clasă mondială **(Rozalia Şoş)** şi altul care desfăşoară un travaliu admirabil **(Doina Furcoi)**, o extremă stîngă ce-şi recapătă forma care a consacrat-o **(Cristina Petrovici)**, o defensivă capabilă (în momentele de concentrare maximă) să anihileze orice atac — iată atuurile care au asigurat ascensiunea noii reprezentative feminine.

Se află în acest succes înglobată munca unui mare număr de antrenori (de la echipele de juniori, de la divizionarele A şi B, de la lotul naţional) şi activişti (ai federaţiei, ai comisiilor locale, ai diferitelor colegii).

Anul 1973 a fost, fără îndoială, **anul maturizării formaţiei construite după a III-a ediţie a campionatului mondial, anul exprimării elocvente a valorii sale reale.** Preluată şi prelucrată la temperatura înaltă a responsabilităţii majore (de reprezentare a mişcării sportive româneşti la nivelul condiţiilor create, al tradiţiei handbalului nostru, al aspiraţiilor sale) de către antrenorul emerit Constantin Popescu şi secundul său mai tînăr Dan Bălăşescu, echipa României a cucerit medaliile de argint în cea mai grea confruntare din istoria competiţiei supreme. A fost bătălia în care campioana mondială — echipa R. D. Germane — a căzut în eşalonul trei, în care asaltul echipelor Iugoslaviei, Uniunii Sovietice, Poloniei, Cehoslovaciei, Ungariei şi Danemarcei a fost mai puternic ca niciodată. În această aprigă încleştare, fetele noastre au dovedit o excelentă pregătire fizică, tactică, tehnică şi psihică. Pentru toate acestea, ele şi antrenorii care le-au şlefuit talentul pe parcursul anilor merită sincere felicitări, gratitudinea iubitorilor sportului de la noi.

REUNIREA TUTUROR FORŢELOR — CONDIŢIE IMPERIOS NECESARĂ

Handbalul românesc — cel masculin şi, aproape la fel, cel feminin — este invidiat pentru performanţele sale remarcabile, pentru numeroasele titluri mondiale cucerite în ultimele două decenii. Mulţi dintre sportivii români au devenit veritabile vedete, adulate de publicul din diferite părţi ale lumii. De aceeaşi mare preţuire se bucură şi tehnicienii noştri. O atestă invitaţiile pe care ei le primesc din numeroase ţări pentru a conferenţia, pentru a conduce cursuri sau pentru a pregăti echipe reprezentative. Şcoala handbalului românesc este excelent cotată pretutindeni şi la crearea acestei impresionante „cărţi de vizită" o contribuţie esenţială au adus-o, desigur, antrenorii.

Cunoscînd toate acestea, devine inexplicabil faptul că o seamă dintre tehnicienii de frunte ai handbalului feminin românesc refuză să colaboreze, uneori chiar să-şi dea... bună ziua. O reunire a tuturor forţelor ar contribui în mod sigur la o substanţială ascensiune a acestui sport, ar asigura coordonarea acţiunilor, analiza competentă a factorilor ce determină progresul sau rămînerea în urmă. Este de neconceput ca aceste incontestabile valori să lucreze separat, să dea naştere la rivalităţi cu repercusiuni asupra handbalului în general.

Acum, cînd această disciplină trăieşte momente de mare intensitate, cînd eforturile de a se asigura echipei naţionale o comportare tot mai bună, performanţe maxime la campionatul mondial şi la Jocurile Olimpice, solicită contribuţia tuturor, este momentul de a se lăsa pe plan secundar toate micile neînţelegeri. Se impune o colaborare multilaterală, un efort comun din partea tuturor tehnicienilor, o contribuţie egală la elucidarea tuturor problemelor, la asigurarea premiselor pentru realizarea îndreptăţitelor speranţe pe care iubitorii sportului şi le pun în handbalul feminin.

8 DIVIZIONARE A AU DAT LOTULUI JUCĂTOARE. DAR CELELALTE?

Este un lucru de mult ştiut că handbalul feminin românesc este dominat de echipele universitare. Spre onoarea lor, în ultimii 6 ani titlul şi l-au disputat Universitatea Timişoara (4 victorii), I.E.F.S. (1) şi Universitatea Bucureşti (1). Firesc, aceste formaţii alimentează cu cele mai multe jucătoare lotul naţional. Dar aceasta nu înseamnă că restul divizionarelor trebuie să se resemneze, nu înseamnă că a încetat lupta superbă de a impune selecţionerilor talente autentice, că interesul (am spune chiar obligaţia) antrenorilor de a contribui la realizarea echipei naţionale se poate stinge vreodată. Nu intenţionăm să criticăm direct unele echipe de divizia A (4 la număr) care n-au avut nici o reprezentantă în lotul României prezent la mondiale. De aceea vom publica doar lista celor ce şi-au adus contribuţia (în mai mare sau mai mică măsură), cele necitate (mai bine zis antrenorii lor) urmînd să-şi facă un proces interior, să tragă concluziile de rigoare şi să... acţioneze în viitor. Aşadar:

Universitatea Timişoara	4
Universitatea Bucureşti	3
I. E. F. S.	2
Textila Buhuşi	2
Confecţia Bucureşti	1
Voinţa Odorhei	1
Rulmentul Braşov	1
Mureşul Tg. Mureş	1

La acestea adăugaţi şi o divizionară B — Voinţa Bucureşti — care, sfidîndu-şi poziţia, a dat lotului o jucătoare de talent!

Porţile lotului se vor redeschide, din nou, larg. Competiţia (de fapt, o întrecere a onoarei de breaslă a tehnicienilor) reîncepe şi sîntem convinşi că va fi mai aprigă ca oricînd. Am dori să-i vedem pe toţi antrenorii celor 12 divizionare A, chiar şi pe cei ai formaţiilor de B, prezentînd pentru selecţie cît mai multe elemente talentate, pregătite la cel mai înalt nivel. Scuzele (cu plecările spre alte cluburi) să fie lăsate la o parte, pentru că transferurile se fac în ambele sensuri. Ceea ce trebuie să se aibă în vedere este creşterea valorică a tuturor jucătoarelor, promovarea elementelor de perspectivă, realizarea unor jocuri de nivel ridicat în campionat. Măruntele şi meschinele interese ale „punctului de azi" trebuie abandonate. Fiindcă, oricum, ele se vor răzbuna mîine...

Campionatul trebuie să exprime tendinţa de abandonare a jocului dur în apărare (îndeosebi pe teren propriu) în favoarea unui joc tehnic, mobil, să dovedească străduinţele tehnicienilor în căutarea unor formule tactice în atac, în şlefuirea tehnică a fiecărei jucătoare. **Valoarea echipei naţionale este, de fapt, aceea a echipelor diviziei A, a campionatului însuşi. Dacă vreţi, ea exprimă direct valoarea grupului de tehnicieni, a şcolii româneşti.** Este un motiv în plus pentru ca toţi antrenorii să-şi unească eforturile, să contribuie la realizarea unei echipe a României tot mai valoroasă, cu perspective din ce în ce mai bune.

FIECARE ADVERSAR TREBUIE CUNOSCUT BINE ŞI DIN VREME

Pentru ediţia iugoslavă a campionatului mondial, preparativele s-au făcut pe multiple planuri. Printre altele, **cei doi antrenori au avut în vedere şi cunoaşterea adversarilor, pregătirea meciurilor în funcţie de calităţile şi defectele acestora.** Partidele din seria de la Zavidovici opuneau reprezentativei României selecţionatele **Norvegiei şi Japoniei.** Pentru a cunoaşte jocul norvegiencelor şi pentru a destrăma mitul Fladset (care, la mondiale, a fost o jucătoare oarecare), **antrenorul Constantin Popescu s-a deplasat la Helsinki,** însoţit fiind de un operator cinematografic, **şi a urmărit „Turneul ţărilor nordice".** Văzînd la lucru reprezentativa Norvegiei, tehnicianul nostru şi-a făcut înregistrări grafice şi a imaginat acţiunile prin care pot fi contracaraţi pivoţii sau prin care poate fi depăşită apărarea adversă. Apoi, cu ajutorul filmului şi al explicaţiilor, fetele au văzut care este drumul spre victorie. **Echipa Japoniei a fost urmărită de antrenorul Dan Bălăşescu** în cadrul evoluţiilor de la Varazdin şi Zagreb în compania reprezentativei Iugoslaviei. Notaţiile sale au fost puncte preţioase în pregătirea meciului cu handbalistele nipone. Se poate spune că succesul din serie a fost asigurat şi de cunoaşterea adversarelor, de posibilitatea pe care antrenorii şi sportivele noastre au avut-o de a pregăti meciurile în perfectă cunoştinţă de cauză.

Am făcut acest expozeu pentru a insista asupra necesităţii creării unui sistem ştiinţific de documentare. **O echipă care ţinteşte titlul olimpic, aşa cum este reprezentativa feminină de handbal a României, are obligaţia să posede toate informaţiile despre adversarele potenţiale.** Este necesar **să existe o filmotecă,** cu pelicule realizate la meciurile echipelor ce vor participa la campionatele mondiale de la Moscova, reîmprospătată mereu. Studiul atent al fiecărei echipe, de către tehnicieni şi handbaliste, se impune cu acuitate. Disecarea jocului în atac şi apărare al adversarelor dă posibilitatea găsirii soluţiilor juste, le obişnuieşte pe handbalistele noastre cu viitoarele partenere, le alungă teama.

Rozalia Şoş, *unul dintre cei mai buni pivoţi din lume, a pătruns pe semicerc, creîndu-şi situaţie clară de a înscrie. Faultată, ea va obţine o aruncare de la 7 m şi o va transforma*

Fotografii de S. BAKCSY

Cercetătorii Centrului de cercetări ştiinţifice şi documentare al C.N.E.F.S. au şi ei un rol important în această acţiune. Consilieri ai antrenorilor — în momentul de faţă coautori ai victoriilor — în viitor, ei trebuie să ofere tehnicienilor date cît mai complete, cît mai reale atît asupra reprezentativei României, cît şi a adversarilor. Înregistrările lor, care trebuie să se apropie de coordonatele preconizate de antrenori, prelucrarea lor obiectivă, depistarea tuturor lacunelor — iată misiuni de maximă importanţă ce nu mai pot fi ignorate. Experimentul bun de la formaţia masculină trebuie extins şi la echipa feminină.

Desigur, în această amplă acţiune de evaluare exactă a potenţialului tehnic şi tactic al celorlalte echipe un **rol deosebit îl are şi calendarul competiţional internaţional.** Anual, reprezentativa României trebuie să se întîlnească (acasă şi în deplasare, în turnee sau în meciuri bilaterale) cu majoritatea echipelor intrate în activitatea competiţională internaţională. Se impune însă şi un anume dozaj. În 1973, de pildă, echipa României a susţinut 30 partide internaţionale (24 în deplasare şi 6 pe teren propriu), întîlnind 11 formaţii. Dar, o treime din aceste meciuri s-au consumat în întîlniri cu R. D. Germană (5) şi R. F. Germania (4), echipe cu care nici nu ne-am întîlnit la C.M. Cu Cehoslovacia am jucat de trei ori (şi numai în deplasare), cu Polonia deloc ş.a.m.d. **Iată de ce se impune o analiză mai atentă a alcătuirii calendarului competiţional, o echilibrare a numărului partidelor susţinute pe teren propriu şi în deplasare.**

Fără discuţie, acţiunea de cunoaştere a echipelor reprezentative din primul eşalon al activităţii internaţionale pretinde şi alte acţiuni. Înfăţişîndu-le pe cele principale am dorit să supunem discuţiei forului de specialitate şi acest aspect pe care în momentul de faţă se pune mare preţ în toate disciplinele, pe întregul mapamond.

Documentar

CLASAMENTELE CAMPIONATELOR MONDIALE

Ediţia I (Iugoslavia, 1957)

1. Cehoslovacia
2. Ungaria
3. Iugoslavia
4. R.F. Germania
5. Danemarca
6. Austria
9. ROMANIA

Ediţia a II-a (1962, România)

1. ROMANIA
2. Danemarca
3. Cehoslovacia
4. Iugoslavia
5. Ungaria
6. Uniunea Sovietică

Ediţia a III-a (1965, R. F. Germania)

1. Ungaria
2. Iugoslavia
3. R.F. Germania
4. Cehoslovacia
5. Danemarca
6. ROMANIA

Ediţia a IV-a (1971, Olanda)

1. R.D. Germană
2. Iugoslavia
3. Ungaria
4. ROMANIA
5. R.F. Germania
6. Danemarca

Ediţia a V-a (1973, Iugoslavia)

1. Iugoslavia
2. ROMANIA
3. Uniunea Sovietică
4. Ungaria
5. Polonia
6. Cehoslovacia

REZULTATELE ECHIPEI ROMÂNIEI ÎN 1973

Cu **Cehoslovacia**: 11—12 (d), 14—13 (d) şi 10—8 (n);
Cu **Ungaria**: 11—14 (n), 11—14 (d), 12—8 (a) şi 12—11 (n);
Cu **Olanda**: 12—13 (n);
Cu **R. D. Germană**: 7—12 (d), 12—19 (n), 6—13 (n), 15—15 (n), 10—9 (a);
Cu **Norvegia**: 12—16 (n), 10—5 (n);
Cu **Iugoslavia**: 6—7 (d), 6—13 (a) şi 11—16 (d);
Cu **Danemarca**: 7—8 (n), 12—10 (n), 12—13 (d);
Cu **R.F. Germania**: 16—11 (n), 12—10 (n), 16—14 (d), 10—6 (d);
Cu **U.R.S.S.**: 4—7 (d), 20—17 (a);
Cu **Bulgaria**: 22—14 (a) şi 22—11 (a);
Cu **Japonia**: 24—12 (n).

În paranteze: d = deplasare, a = acasă, n = pe teren neutru.

Reprezentativa feminină de handbal a României a susţinut în anul 1973 nu mai puţin de 30 de partide, dintre care a cîştigat 15, a terminat o dată la egalitate şi a pierdut 14. A marcat 371 de goluri şi a primit 354. Handbalistele noastre au susţinut 24 de partide peste hotare (sînt incluse şi cele 5 meciuri de la C.M.) şi 6 pe teren propriu. În întîlnirile disputate acasă a obţinut 5 victorii.

JUCATOARELE PARTICIPANTE LA C. M.

LIDIA STAN (Textila Buhuşi), LUCREŢIA MOISE (Universitatea Bucureşti), ELISABETA IONESCU (Universitatea Timişoara) — portari; SIMONA ARGHIR (Universitatea Bucureşti), DOINA COJOCARU (Universitatea Timişoara), DOINA FURCOI (Universitatea Bucureşti), CRISTINA PETROVICI (Universitatea Timişoara), HILDA HRIVNAK (Universitatea Timişoara), VIORICA VIERU (Textila Buhuşi), CONSTANTINA ILIE (Confecţia Bucureşti), MAGDA MIKLOŞ (Voinţa Odorhei), IRENE OANCEA (Rulmentul Braşov), ELENA FRÎNCU (I.E.F.S.), ROZALIA ŞOŞ (Mureşul Tg. Mureş), MARIA BOSI (I.E.F.S.), MARIA POPA (Voinţa Bucureşti). Media de vîrstă a echipei: 24,4 ani.

...ÎN SUPERLATIVE!

Cele mai bune jucătoare la campionatul mondial (după opinia cronicarului): DOINA COJOCARU şi ROZALIA ŞOŞ. Cea mai tînără handbalistă din lot — Maria Bosi (19 ani), cea mai vîrstnică — Lucreţia Moise (31 de ani). Cele mai multe selecţionări în reprezentativa României: SIMONA ARGHIR — 127, DOINA COJOCARU — 115, ROZALIA ŞOŞ — 110, CONSTANTINA ILIE — 101. Cele mai multe goluri înscrise pentru echipa naţională: SIMONA ARGHIR — 810.

PALMARESUL HANDBALULUI FEMININ ROMÂNESC

CAMPIONATE MONDIALE

Handbal în 11

Ediţia a II-a, 1956, R. F. Germania — LOCUL I.
Ediţia a III-a, 1960, Olanda — LOCUL I.

Handbal în 7

Ediţia a II-a, 1962, România — LOCUL I.
Ediţia a V-a, 1973, Iugoslavia — LOCUL II.

CAMPIONATE MONDIALE DE TINERET

Handbal în 7

Ediţia I, 1967, Olanda — LOCUL I.

CUPA CAMPIONILOR EUROPENI

Handbal în 7

Ediţia I, 1960/1961, ŞTIINŢA BUCUREŞTI — LOCUL I.
Ediţia a IV-a, 1963/1964, RAPID BUCUREŞTI — LOCUL I.
Ediţia a XII-a, 1972/1973, UNIVERSITATEA TIMIŞOARA — LOCUL II.

Handbalul feminin se apropie, din nou, ca valoare şi performanţe de cel masculin. Ascensiunea a fost asigurată de o sîrguincioasă şi laborioasă activitate, desfăşurată de-a lungul anilor. Există astăzi asigurate premise pentru ca handbalul feminin — îndeplinind cerinţele Hotărîrii Plenarei C.C. al P.C.R. — să ajungă în vîrful ierarhiei mondiale, să cucerească lauri la prima sa apariţie în arena olimpică.

Materializarea acestor şanse depinde de modul în care va fi continuată munca de consolidare valorică a handbalului nostru feminin şi — ca o consecinţă firească — a echipei reprezentative a României. Este nevoie, în momentul de faţă, să se procedeze la reconstruirea naţionalei. Cu tact, cu calm şi atenţie deosebită, tehnicienii vor putea înlocui jucătoarele care — din diferite motive — nu mai pot face faţă pregătirii şi exigenţelor reprezentativei, vor putea umple golurile. Se impune ca această operaţie delicată să fie făcută cu sprijinul şi contribuţia tuturor tehnicienilor, aşa cum se impune o colaborare permanentă, sinceră, în elaborarea şi punerea în practică a programului de pregătire, de selecţie şi promovare a noilor elemente.

În dificila sa misiune de cucerire a supremaţiei, handbalul feminin trebuie să fie în permanenţă îndrumat, sprijinit şi controlat de forul de specialitate, for care reuneşte cele mai capabile forţe ale acestei discipline.

Pregătirea echipei, evoluţia sa în competiţii, cunoaşterea din timp a tuturor adversarilor, realizarea unui program competiţional care să acopere toate nevoile — iată numai cîteva din sectoarele în care colaborarea federaţie — tehnicieni — medici sportivi — cercetători trebuie să acţioneze continuu, ferm.

Activitatea de pînă acum, valoarea recunoscută a antrenorilor noştri, talentul şi sîrguinţa sportivelor, condiţiile optime de pregătire ce le sînt puse la dispoziţie ne dau certitudinea că handbalul feminin românesc va urca pe cea mai înaltă treaptă.

Hristache NAUM